

NIEUWSBRIEF VTH

In deze nieuwsbrief:

PGB informatie	pagina 1
Hind Lazaar stelt zich voor	pagina 1
Stagiaires	pagina 1
Vakantieopvang Tiel	pagina 2
Nominatie Jeugdzorg Award	pagina 2
Pubergroep in huisje Robijn	pagina 2
Wist u dat?	pagina 2
Verhaal Sam	pagina 3/4

Hind Lazaar stelt zich voor

Hallo allemaal,

Hierbij stel ik mijzelf even aan jullie voor. Ik ben Hind Lazaar, ben 21 jaar en woon in het Gelderse stadje Tiel waar het altijd gezellig is. Ik volg de studie Pedagogiek op de Hogeschool Utrecht en ben alweer derdejaars studente. Het komende schooljaar loop ik stage bij de VTH als thuisbegeleider en als co-trainer op de maandag tot en met donderdag.

Naast mijn stage en studie heb ik ook een bijbaantje op de zaterdag en houd erg veel van lezen, koken, reizen en daarnaast ben ik een echte familiemens.

Ik heb erg veel zin in mijn stage en merk nu al dat het een hele leerzame stagejaar wordt bij de VTH thuisbegeleidingen en trainingen.

Groetjes,
Hind Lazaar
Stagiaire VTH

Andere stagiaires:

Speelhuis Nijmegen: Emma v. Mierlo

Logeerhuis/ speelhuis Tiel: Aditi Franken

BSO en logeerhuis: Karim el Youssouffi

PGB informatie

Na het nieuws dat het PGB gaat stoppen per 1 januari 2014 is er veel onrust ontstaan. Wat betekent dit nu voor de mensen die dit nodig hebben en voor de afdeling VTH.

Tot nu zijn er verschillende berichten. Men pleit nog wel voor eigen regie, het anders indelen van het geld (via banken) of toch aanbestedingen via zorgkantoren. Het is voor nu nog even afwachten. We zien wel dat er nog PGB's verstrekt worden. Ook worden herindicaties verlengd. Tijdelijk verblijf kan niet meer, maar begeleiding in groepsverband wel.

De VTH heeft in september van de directie van Entrea te horen gekregen dat zij, ondanks alle onzekerheden, wel door mogen gaan. De komende tijd gaan we onderzoeken hoe we onze zorg kunnen blijven geven, ook als er toch flink bezuinigd gaat worden op de PGB.

Het is bekend geworden dat Verona Moerkens stopt met het werken bij de Vrij Toegankelijke Hulp. Verona is begonnen als medewerker en coördinator van de afdeling en is een tijd lang manager geweest. Zij heeft ondertussen al afscheid genomen van de afdeling en de medewerkers.

De komende tijd zal Anne-Marie Nienkemper werkzaam blijven als manager van de Vrij Toegankelijke Hulp.

Vakantie opvang Tiel

Het speelhuis in Tiel is in april gestart. Het is een gezellige groep en op dit moment zit de groep al helemaal vol. Mochten er nog meer vragen komen, dan kunnen we de tweede groep openen. Momenteel zijn er ook vragen voor opvang in de vakanties. In de herfstvakantie gaan we dan ook 2 dagen open: op dinsdag en donderdag!

Martine Thijssen, ambulante begeleider, en Nicky Boelens, pedagogisch medewerker, zijn genomineerd als jeugdzorgheld. Op 19 november is de uitslag. Wij houden u op de hoogte!

Pubergroep in huisje Robijn

In ons nieuwe huisje "Robijn" gaan wij een club voor jongeren van 12 jaar en ouder starten. Het doel van deze club is dat de jongeren zelf gezamenlijk een activiteit organiseren, die ze leuk vinden en daarbij zelf verantwoordelijk zijn voor de invulling en de uitvoering hiervan. De activiteiten kunnen variëren van websites bouwen, een filmavond organiseren, een kook- workshop houden tot een mountainbiketocht ondernemen. Alles is mogelijk als ze het maar zelf in onderling overleg organiseren. Een groepje bestaat uit 4 jongeren en 1 begeleider (en een stagiaire). We hebben inmiddels de eerste aanmeldingen binnen en starten na de herfstvakantie.

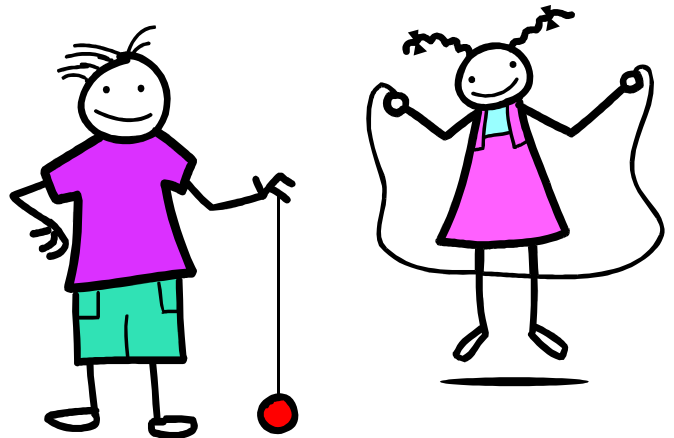
Mocht u meer informatie hierover willen of heeft u een aanmelding, dan kunt u contact opnemen met Martine van der Burgt.

Wist u dat?

Het cliëntenpanel is uitgebreid met 3 nieuwe ouders.

Het cliëntenpanel (straks cliëntenraad) heeft een belangrijke stem in de komende veranderingen binnen de VTH

Mocht u mee willen praten, dan kunt u zich nog opgeven als lid van het cliëntenpanel via het secretariaat.
(024) 38 16 111

Ontroerend verhaal

Op de volgende pagina's beschrijft Marije Platvoet, thuisbegeleider Vrij Toegankelijke Hulp, haar persoonlijke ervaring van het werken met Sam en zijn familie.

Voor informatie over de Vrij Toegankelijke Hulp kunt u contact opnemen met Mangala Derks, contactpersoon van de VTH, via (024) 38 16 111 of via mangala.derks@entrea.nl

Heeft u nog vragen en/of opmerkingen naar aanleiding van deze nieuwsbrief? Of heeft u suggesties voor een volgend nummer? Neem dan contact op met het secretariaat van de VTH via (024) 38 16 111 of via w.mocking@entrea.nl.

Toen we eraan kwamen rijden zagen we al dat er nog maar weinig parkeerplekken vrij waren. De kerk was bomvol. Wij moesten in een gebouw ernaast de mis volgen, op een groot scherm. Zelfs daar moesten we staan. Nog voordat we naar binnen gingen kwamen Linda, Sam en zijn zusjes voorbij gelopen. Ze liepen achter de kist aan waarin Nico lag. Sam zwaaide nog.

“De vader van Sam is ernstig ziek, hij heeft niet meer zo lang te leven”, zei mijn werkbegeleidster tegen mij. “Slik”dit zou mijn eerste gezin worden waarin ik thuisbegeleiding zou gaan geven. En dan al gelijk zo heftig. Zou ik dit wel kunnen? Heb ik daar wel genoeg ervaring voor? Weet ik wel hoe ik Sam hierin zou kunnen begeleiden? Word ik zelf niet te emotioneel betrokken? Allemaal vragen die in mijn hoofd opkwamen vlak voordat ik het intake gesprek met vader Nico en moeder Linda had.

Ik bereidde me voor op een zwaar gesprek. Een moeder die maar bleef huilen en een vader die bijna niets meer kon zeggen omdat hij te ziek was. Het tegenovergestelde trof ik aan; een jong stel met heel veel humor, relativiseringsvermogen en ondanks alles een heel positieve kijk op het leven. Het enige waaraan ik merkte dat Nico ziek was, was dat hij geen haar meer op zijn hoofd had. De ouders konden heel open praten over de situatie, waardoor het geen beladen onderwerp was. Ze wilden graag dat ik hun zoontje Sam zou komen begeleiden.

En een week later kwam ik voor het eerst thuis bij deze familie. Ik zou het gezin omschrijven als een gezellige chaos, alles kan. Vriendjes, vriendinnetjes die willen spelen, logeerpartijtjes, familiefeestjes, koekjes bakken, knutselen.

Tijdens het begeleiden van Sam praatten we over van alles en nog wat. Ook veel over zijn vader. Ik kwam er achter wat zijn ziekte precies was en wat het met Sam deed. Hij ging er vanuit dat zijn vader in de hemel zou komen. “God heeft hem waarschijnlijk harder nodig dan wij”, zei hij een keer. Ik kreeg een heel triest gevoel toen hij dit zei, maar aan de andere kant vond ik het heel mooi dat hij zoveel steun had aan deze gedachte. Ik vond het heel fijn dat Sam dit allemaal met mij wilde delen. Met Nico kon ik ook heel open praten over zijn ziekte, de dood en zijn verwachtingen ervan. En tijdens die gesprekken was er helemaal geen zware, emotionele stemming, het was eigenlijk heel mooi. Dat kwam denk ik omdat Nico zelf niet bang was. Hij accepteerde het dat zijn leven liep op die manier. Hij vond het verschrikkelijk om zijn vrouw en drie kinderen achter te moeten laten, maar hij had zich erbij neergelegd. Hij wilde alleen nog vechten om het maximale eruit te halen.

Met Nico bleef het naar omstandigheden goed gaan. Het gezin verhuisde naar een nieuw huis, ze gingen nog samen op vakantie naar Noorwegen en ze deden nog veel familiebezoekjes. Tussendoor had hij de ene chemokuur na de andere en daar voelde hij zich dan niet lekker van, maar daarbuiten leek het nog aardig goed te gaan. "Ik vind het een cadeautje dat ik deze zomer nog heb mogen meemaken", zei Nico.

In december 2009 ging ik met zwangerschapsverlof. Ik wist niet goed hoe ik afscheid moest nemen. Wat kon ik het beste zeggen? Zou hij er nog zijn als ik weer terug zou komen?

Hij was er nog toen ik terug kwam in juni. In 2010 heeft Nico de zomer ook nog mogen meemaken, al voelde hij zich minder goed dan de zomer ervoor. Na de zomer kwam de herfst en dat symboliseerde ook het naderende einde van het leven van Nico. Zoals bladeren van de bomen vielen, zo ebde het leven langzaam weg uit hem. Toen ik Linda aan de telefoon had, terwijl zij in het ziekenhuis was, riep hij nog even gauw dat hij zo blij was dat ik mijn huis verkocht had. En dat was het laatste wat ik van hem gehoord had. Daarna is hij niet meer thuis gekomen. Sam en zijn zusjes gingen af en toe nog wel naar hem toe. Maar op een gegeven moment vertelde Sam dat hij zijn vader al een paar dagen niet meer gezien had, omdat hij te moe was om iemand te zien.

In de herfstvakantie zette ik mijn werktelefoon aan en ik zag dat ik een voicemailbericht had van Linda. Toen wist ik dat het zo ver was. Ze vertelde dat ze met z'n allen aan zijn bed zaten en dat hij waarschijnlijk binnen enkele uren zou komen te overlijden.

Die woensdag ben ik naar de begrafenis gegaan, samen met twee collega's. Het was een heel mooie mis. Nico wilde niet dat de sfeer bedroefd zou zijn. Er werden mooie dingen gezegd. Sam was heel verdrietig. Hij had zijn hoofd bij zijn moeder op haar schouder liggen en ik zag hem heel vaak zijn neus snuiten.

Een week later kwam ik weer bij Sam thuis. Zo op het eerste gezicht leek er niet veel te zijn veranderd. "Het leven gaat gewoon door", zei Linda. "Natuurlijk ben ik nog vaak verdrietig en mis ik Nico enorm, maar ik moet er ook zijn voor de kinderen en dan kan ik niet de hele dag in bed blijven liggen". Er komen nog steeds veel vriendinnetjes en vriendjes, het buurjongetje mag ook helpen koekjes bakken en er wordt nog steeds ruzie gemaakt tussen Sam en zijn zusjes. Maar er is wel degelijk iets veranderd. Dit gezin is een vader en een man kwijt. Linda moet nu alleen beslissingen over de kinderen nemen. Sam kan niet aan zijn vader vragen of hij hem wilt helpen met zijn huiswerk.

Gelukkig heeft dit gezin heel veel vrienden en een heel grote familie, die hun zo veel ze kunnen ondersteunen. Er wordt soms lekker voor ze gekookt en de kinderen mogen soms een weekendje logeren, zodat Linda af en toe wat tijd voor zichzelf heeft.

Achteraf ben ik er heel dankbaar voor dat ik in dit gezin terecht ben gekomen. Ik heb door de gesprekken en door de situatie een speciale band opgebouwd met Sam. We hebben gelachen, serieuze gesprekken gehad en we zijn ook verdrietig geweest. Van te voren vroeg ik me af of ik dit wel zou kunnen. Maar ook al heb je nog zo veel ervaring, in een situatie als deze denk ik dat je naar je gevoel moet luisteren.